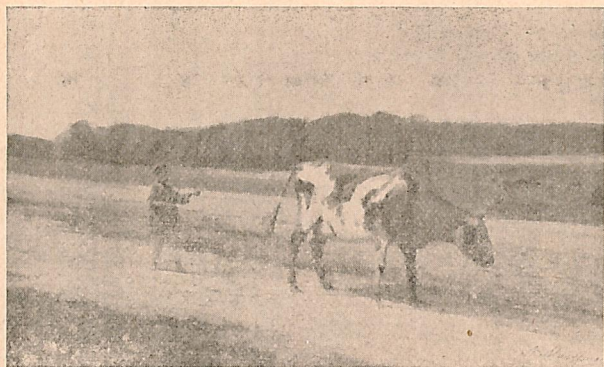

И не ще Кринчо нито да си почине, нито да вечеря. Затичалъ се той къмъ горскитѣ шубраци. Нощта била тъмна и мрачна. Мъгли и облаци били обгърнали небе и земя. Дъждъ като изъ вѣдро почналъ да вали и Кринчо се измокрилъ до кости. Върви той, трепери отъ студъ, а тежко му е на сърцето: безъ друго ще го изпждятъ отъ служба... Пипа се за кесийката, — нѣма я; изгубилъ я изъ пжтя... Прѣтъмнѣло прѣдъ очитѣ му, заплакалъ и падналъ върху мократа трѣва. Плаче и си скуби коситѣ. Изведнажъ много бѣди

го сполѣтали: — кравата нѣма, кесийката съ тритѣ лева се изгубила, и отъ служба ще го изгонятъ! — Ахъ, азъ говедо съ говедо! Какъ си бѣхъ добръ, пѣкъ се оплаквахъ отъ живота си. Противъ Божията воля роптаехъ и — ето каква бѣда ме сполете...

Въ сжщия мигъ Кринчо чува, че надъ него мучи крава. Скача той като попаренъ, гледа — изгубената крава... Прѣгърналъ той кравичката